

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 31/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., sygn. akt (...), wyrok z dnia (...) r.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>I. APELACJA OSKARŹYCIELA PUBLICZNEGO - Prokuratora</p> <p>1. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu O. S. kary poprzez wymierzenie kary – za czyn z art. 148 § 1 k.k. – 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena społecznej szkodliwości popełnionego czynu, stopnia zawinienia, postawy, jak i ocena okoliczności przedmiotowej sprawy, agresywna postawa oskarżonego, zaplanowanego działania i jego konsekwentna realizacja, nie pozwalają na przyjęcie, że orzeczona kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej zamierzonych</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

celów dla oskarżonego a także zrealizuje potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych.

**II. APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO**

1. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia winy oskarżonego, wynikająca z wymierzenia mu kary 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy cele zapobiegawcze i wychowawcze a także potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny

**I. APELACJA
OSKARŻYCIELA
PUBLICZNEGO**

Ad. 1

**II. APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO**

Ad. 1

Z uwagi na to,
iż obie apelacje
podnoszą
tożsamy zarzut
rażący
niewspółmierność
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary
pozbawienia
wolności, oba te
zarzuty zostaną
omówione
łącznie.

Na wstępie
należy wskazać,
iż **Sąd
Okręgowy w
P. wyrokiem z
dnia (...) r. w
sprawie (...):**

w pkt 1 uznał
oskarżonego O.
S. za winnego
tego, że w
nocy z (...) r.,
w miejscowości
K., gmina K.,
przy ul. (...),
będąc w stanie
nietrzeźwości,
działając z
zamiarem

bezpośrednim
pozbawienia
życia K. Y.,
uderzając go
co najmniej
trzykrotnie
ostrzem noża w
klatkę piersiową
oraz brzuch
spowodował u
niego dwie rany
kłute klatki
piersiowej
prowadzące do
miąższu lewego
płuca i mięśnia
sercowego oraz
ranę kłutą jamy
brzuszej
skutkujące
masywnym
krwotokiem
zewnątrznym i
wewnętrznym,
czym
doprowadził do
zgonu K. Y.,
tj. popełnienia
przestępstwa z
art. 148 § 1 k.k.
i za przestępstwo
to na podstawie
tego przepisu
wymierzył mu
karę 15 lat
pozbawienia
wolności,

w pkt 2 na
poczet tej kary
na podstawie
art. 63 §
1 k.k. zaliczył
oskarżonemu
okres jego
tymczasowego
aresztowania od
dnia(...)

w pkt 3-5

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił odpowiednio L. Y., oskarżonemu oraz L. W. (1) zatrzymane na czas postępowania karnego przedmioty, stanowiące dowody rzeczowe,

w pkt 6

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodowego noża, stanowiącego przedmiot, którym posłużył się oskarżony, pozbawiając życia pokrzywdzonego,

w pkt 7

i 8 orzekł

o kosztach procesu, zasądzając na rzecz obrońcy działającego z urzędu stosowne „wynagrodzenie” oraz zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym i opłaty.

Podkreślić należy, iż ani prokurator, ani

obrońca
oskarżonego w
apelacjach nie
kwestionują
winy
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanej mu
zbrodni
zabójstwa, ani
przyjętej do tego
czynu
kwalifikacji
prawnej. Zresztą
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy w
postaci
wyjaśnień
oskarżonego,
który przyznał
się w pełni do
popelnienia tego
przestępstwa (k.
168-169,
465-467), jak i
korespondujących
z tymi
wyjaśnieniami
zeznań L. W.
(2) (k. 42-46,
198-199, 468),
M. N. (k. 60-62,
470), R. M. (k.
65-67, 205-206,
471-472), V.
Z. (k. 70-72,
210-211,
472-473), A. B.
(k. 142-145),
V. Mamona (k.
75-76,
202v-203), O.
M. (k. 80-81)
a także wyników
ogłędzin miejsca
zdarzenia wraz
z ogłędzinami
zwłok na miejscu
ich znalezienia

(k. 21-24, 222, 230-231, 25-28), oględzin zewnętrznych i sekcji zwłok (k. 176-180, 223, 232-233), zapisów zarejestrowanych na telefonie komórkowym przez M. N. (k. 30-32, 102-117), jak i zapisu rozmowy z nr alarmowym 112 (k. 85) a także zapisów z monitoringu (k. 118-119, 121, 124-139) a nadto ujawnionych śladów DNA na przedmiotowym nożu, należących m.in. do oskarżonego (k. 226-228) wskazuje w sposób oczywisty na sprawstwo i winę oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., w tym także na bezpośredni zamiar oskarżonego pozbawienia życia K. Y., jak i na motywy, jakimi się kierował oskarżony. Nie ulega przy tym również

wątpliwości, iż w trakcie zdarzenia zarówno oskarżony, jak i pokrzywdzony znajdowali się w stanie nietrzeźwości i to znacznym, skoro u oskarżonego o godz. (...) stan nietrzeźwości wynosił odpowiednio 1,19 ‰ i 1,06 ‰ alkoholu we krwi (k. 261), zaś u pokrzywdzonego ten stan z badania krwi wynosił 2,2 ‰ alkoholu (k. 286-288).

Prawidłowe ustalenia Sądu I instancji znajdują odzwierciedlenie w treści formularzowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sekcji 1 podsekcji 1.1. na str. 1-3, zaś prawidłowa ocena wskazanych wyżej dowodów znajduje odbicie w treści tego uzasadnienia w sekcji 2, podsekcji 2.1. na str. 4-7.

Mając więc zasadność tych ustaleń faktycznych, jak i wyciągnięte na ich podstawie oceny co do sprawstwa, winy oskarżonego i przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu z art. 148 § 1 k.k., przy jednoczesnym ich niekwestionowaniu przez skarżących, nie zachodzi tu konieczność, by szerzej się do tych kwestii ustosunkowywać. Sąd I instancji szczegółową analizę dotyczącą zamiaru oskarżonego, jak i przyjętej do jego działania kwalifikacji prawnej zawarł w sekcji 3 uzasadnienia na str. 8-10 zaskarżonego wyroku, z którymi to wywodami należy w pełni się zgodzić.

Zarówno prokurator, jak i obrońca

oskarżonego
kwestionują
zaskarżony
wyrok co do
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary
pozbawienia
wolności, przy
czym prokurator
dopatruje się
rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary
w tym, iż
w jego ocenie
wymierzona
kara 15 lat
pozbawienia
wolności jest
karą zbyt
łagodną, gdyż
oskarżony
zasługuje na
wymierzenie
kary 25 lat
pozbawienia
wolności, zaś
obrońca
oskarżonego
dopatruje się
rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary
w tym, iż
w jej ocenie
wymierzona
kara 15 lat
pozbawienia
wolności jest
karą zbyt
surową, gdyż
oskarżony
zasługuje na
wymierzenie
kary w niższej
wysokości.

W tym miejscu należy wskazać, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok SN z dnia 11.04.1985 r.,

V KRN 178/85,
OSNKW 1985,
nr 7-8, poz.
60; wyrok SN z
dnia 30.11.1990
r., WR 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Trzeba jednak
pamiętać, że
zgodnie z art.
438 pkt 4 k.p.k.
ta
niewspółmierność
kary musi być
„rażąca”. Chodzi
tu więc przy
wykazaniu tego
zarzutu nie o
każdą różnicę
co do wymiaru
kary, ale o
„różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – rażąco
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować”
(wyrok
SN z dnia
2.02.1995 r., II
KRN 198/94,
OSNPP 1995, nr
6, poz. 18).

Kara 25 lat
pozbawienia
wolności, której
wymierzenia
domaga się

apelujący
prokurator jest
karą o
szczególnym
charakterze i
jest ona karą
odrębnie
rodzajowo niż
„terminowa”
kara
pozbawienia
wolności (art. 32
pkt 3 k.k.).

Szczególny
charakter kary
25 lat
pozbawienia
wolności wynika
nie tylko z faktu
jej
długotrwałości,
ale przede
wszystkim z
uwagi na jej
charakter
eliminacyjny
(por. wyrok SN
z dnia 16.11.1995
r., III KRN
41/95, Prok. i
Pr. 1996, z.
2-3, poz. 4 –
dodatek; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 8.12.2010
r., II AKa
226/10, KZS
2011/4/31).

Przyjmuje się,
że karę tę
należy stosować
wyłącznie w
wypadkach
najcięższych,
gdy okoliczności
obciążające
zdecydowanie
przeważają nad

okolicznościami łagodzącymi i tylko wtedy, gdy stopień winy jest na tyle wysoki, że uzasadnia zastosowanie tej kary a w okolicznościach konkretnego przypadku nawet kara 15 lat pozbawienia wolności nie spełniłaby indywidualno- lub generalno- prewencyjnych celów kary wymienionych w art. 53 § 1 k.k. (patrz wyrok SN z dnia 20.12.1973 r., III KR 319/73, OSNKW 1974/4/62; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 17.09.1992 r., II Akc 140/92, KZS 1992/10/8; wyrok Sądu Apel. w R. z dnia 21.01.1999 r., II AKa 78/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999/7-8/31).

Omówiony już wyżej stan faktyczny a inaczej mówiąc same okoliczności przedmiotowego czynu w powiązaniu z prawidłowo ustalonymi

przez Sąd I instancji okolicznościami łagodzącymi nie uzasadniają sięgnięcia w przypadku oskarżonego po karę o eliminacyjnym charakterze.

Należy zauważyć, iż przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 8 do lat 15, albo karą 25 lat pozbawienia wolności, albo karą dożywotniego pozbawienia wolności.

Samo już ustawowe zagrożenie karą wskazuje, iż Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę surową, gdyż w maksymalnej wysokości, przewidzianej dla kary „terminowej” pozbawienia wolności.

Apelujący prokurator, domagając się wymierzenia

kary o
charakterze
eliminacyjnym
skupia się
wyłącznie na
okolicznościach
obciążających,
nie starając się
nawet docenić
wagi
występujących
okoliczności
łagodzących,
pozwalających
na przyjęcie
w stosunku
do oskarżonego
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej,
nie wymagającej
orzekania aż tak
długoterminowej
i surowej kary o
nadzwyczajnym
charakterze.
Przede
wszystkim
należy zauważyć,
iż prokurator
błędnie w
okolicznościach
samego czynu,
rzutujących na
zamiar
oskarżonego
pozbawienia
życia K. Y.
dopatruje się
jakichś
szczególnych
niekorzystnych
dla oskarżonego
okoliczności,
mających
uzasadniać
sięgnięcie po
karę
nadzwyczajną w
postaci kary 25

lat pozbawienia wolności.
Tymczasem właśnie zadanie przez oskarżonego trzech ciosów nożem w newralgiczne części ciała, jakimi są klatka piersiowa i brzuch, sam rodzaj przedmiotu, posiadane przez oskarżonego umiejętności związane z posługiwaniem się takim narzędziem, jak i pójście do kuchni po nóż z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego stanowią okoliczności, które same w sobie pozwalały na przyjęcie nie tylko sprawstwa, ale i zamiaru oskarżonego a tym samym przyjęcia do jego działania kwalifikacji prawnej z art. 148 § 1 k.k. Skoro zaś oskarżony chciał zabić K. Y., to nie można na jego niekorzyść przyjmować ustalenia, iż to nie on

sam zaprzestał
działania
godzącego w
życie
pokrzywdzonego,
ale interwencja
osób trzecich.
Gdyby bowiem
to oskarżony
sam,
dobrowolnie
odstąpił od
zamiaru
dokonania
zabójstwa,
wówczas jego
czyn musiałby
być oceniany w
zupełnie innych
kategoriach, w
tym w zależności
od skutku także
w warunkach
art. 15 k.k. Skoro
zaś oskarżony
chciał zabić
pokrzywdzonego
i to uczynił
poprzez zadanie
mu trzech
ciosów nożem,
to nie można z
tego powodu na
jego niekorzyść
wywodzić, iż
orzeczona wobec
niego kara 15
lat pozbawienia
wolności jest
karą
niewspółmiernie
łagodną, skoro
ustawodawca za
takie
przestępstwo
(popelnione z
zamiarem
bezpośrednim)
przewiduje już
możliwość

orzeczenia kary
8 lat
pozbawienia
wolności.

Apelujący za
Sądem I
instancji nadto
przycza takie
okoliczności
obciążające jak
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
czynu godzącego
w podstawowe
i największe
dobro chronione
prawem jakim
jest życie,
brutalny sposób
działania
oskarżonego,
działanie
zaplanowane,
gdzie od
sprowokowania
oskarżonego
przez
pokrzywdzonego
minął pewien
okres czasu
a mimo to
oskarżony nie
ochłonął i
dopuścił się
zabójstwa oraz
działanie z
zamiarem
bezpośrednim i
pod wpływem
alkoholu (sekcja
4 uzasadnienia
formularzowego
na str. 11).
Trzeba jednak
zauważyć, iż sam
fakt pozbawienia
życia człowieka
a więc godzenia

czynem w największe dobro chronione prawem jest już wliczony w ustawowe zagrożenie karą przewidziane w art. 148 § 1 k.k. a tym samym nie może on stanowić takiej okoliczności obciążającej, która sama w sobie uzasadniałaby sięgnięcie po karę o charakterze eliminacyjnym. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał w sposób zaplanowany, wręcz brutalny, z chęci zemsty (odwetu) za wcześniejsze prowokacyjne zachowanie się pokrzywdzonego a do tego z zamiarem bezpośrednim i w stanie nietrzeźwości. Nie ulega wątpliwości, iż okoliczności te wymagają bardzo surowego potraktowania oskarżonego a tym samym w ich świetle domaganie się przez apelującą

obrońcę
znacznego
złagodzenia kary
orzeczonej
wobec
oskarżonego nie
zasługuje na
uwzględnienie.
Natomiast
właśnie ogół
okoliczności
łagodzących,
przytoczonych
przez Sąd I
instancji (sekcja
4 formularza
uzasadnienia na
str. 11-12), do
których także
szeroko
odwołuje się
apelująca
obrońca
wskazuje, iż
w przypadku
oskarżonego,
mimo
brutalności jego
czynu, jak i
motywów,
jakimi się
kierował,
pozbawiając
życia
pokrzywdzonego,
wskazują, iż
nie zachodzą
podstawy do
obostrzenia
orzeczonej
oskarżonemu
kary. To zaś
wskazuje na
niezasadność
żądania przez
prokuratora
wymierzenia
oskarżonemu
kary 25 lat
pozbawienia

wolności i na konieczność uznania, iż wymierzona oskarżonemu kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą w pełni sprawiedliwą. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony, dotychczas niekarany, przyznał się do winy, dokładnie wyjaśniając na temat przebiegu zdarzenia, wyrażając przy tym skruchę za swoje brutalne zachowanie, przy czym to jego zachowanie zostało w rzeczywistości sprowokowane przez uprzednie naganne zachowanie się względem niego K. Y.. W tych zaś okolicznościach sprawy za typowo polemiczne uznać należy wywody skarżącej obrońcy, iż Sąd I instancji w niedostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności łagodzące. Trzeba

zauważyć, iż samo przyznanie się oskarżonego do winy w realiach tej sprawy nie może w sposób szczególny prowadzić do uznania, iż oskarżonemu należy wymierzyć znacznie łagodniejszą karę, gdyż temu właśnie na przeszkodzie stoją wskazane wyżej jakże ważkie okoliczności obciążające. Dodać przy tym trzeba, iż samo sprawstwo i wina oskarżonego w świetle ujawnionych dowodów były oczywiste, zaś przyznanie się oskarżonego jedynie potwierdzało treść zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów świadczących na jego niekorzyść. To, że oskarżony był szczerym w swoim przyznaniu, jak i wyraził skruchę świadczy w sposób

oczywisty na jego korzyść, co właśnie w głównej mierze nie pozwoliło na wymierzenie mu znacznie surowszej kary rodzajowej, jaką jest kara 25 lat pozbawienia wolności. To samo należy odnieść do pozytywnej opinii o oskarżonym. Natomiast przywoływanie przez skarżącą dotychczasowej niekaralności oskarżonego, mając na uwadze jego bardzo młody wiek (urodzony w (...) r.) nie może prowadzić do jakiegokolwiek ingerencji w treść orzeczonej kary, gdyż przecież poprawne, zgodne z prawem zachowanie się człowieka jest czymś normalnym, z czego, zwłaszcza w tak młodym wieku nie można czynić szczególnych zasług. Ta niekaralność natomiast jest jedną z tych

okoliczności,
która również
nie pozwalała
na surowsze
potraktowanie
oskarżonego.

Apelująca przy
tym stara się
pomijać
rzeczywiste
motywy, jakim
kierował się
oskarżony,
pozbawiając
życia
oskarżonego.

Sąd I instancji
bowiem słusznie
nie przyjmuje,
by oskarżony
działał w strachu
z uwagi na
wcześniejsze
wypowiedzi
pokrzywdzonego
pod jego
adresem, ale
uczynił to w
odwecie za to
jego zachowanie.
Zresztą, jak
to prawidłowo
wynika z ustaleń
faktycznych,
oskarżony, jak
i pokrzywdzony
jeszcze przed
budynkiem w
swoim
zachowaniu
agresywnym
względem siebie
charakteryzowali
się zawziętością
i
nieustępliwością,
zadając sobie
wzajemnie ciosy
w starciu między
sobą i taką też

nieustępliwością
charakteryzował
się oskarżony,
kiedy to po
telefonicznej
rozmowie z
Policją, zamiast
ochłonąć i
począkać na
przyjazd Policji,
wziął nóż i
poszedł do
pokoju
pokrzywdzonego
z
jednoznacznym
zamiarem
pozbawienia go
życia. Oskarżony
więc nie
kierował się
strachem, jak to
próbuje
sugerować
apelująca
obrońca, ale
chęcią odwetu
za wcześniejsze
agresywne
zachowanie się
pokrzywdzonego
względem niego,
w tym związane
z wyrządzeniem
mu wcześniej
krzywdy
fizycznej. Tym
samym
absolutnie
takiego
zachowania nie
można
akceptować, tym
bardziej, że
oskarżony
pierwotnie
chciał załatwić
swoją spór z
pokrzywdzonym,
wzywając do

przyjazdu
Policję a
ostatecznie
kwestię tego
rozwiązania
wziął w swoje
ręce i pałając
rządzą odwetu
po prostu wziął
w rękę nóż,
poszedł na górę
domu do pokoju
pokrzywdzonego
i chcąc go
pozbawić życia,
jak i potrafiąc
to zrobić z racji
posiadanego
wyszkolenia
wojskowego,
uczynił to,
zadając mu tym
nożem trzy
ciosy. W takich
zaś
okolicznościach
czynu
jakikolwiek
złagodzenie kary
nie może
wchodzić w
grę. Przy czym,
jak powiedziano
wyżej,
przytoczone
przez Sąd I
instancji
prawidłowo
okoliczności
łagodzące,
zbagatelizowane
przez skarżącego
prokuratora a
nadmiernie
wyeksponowane
przez apelującą
obrońcę
oskarżonego
pozwoliły na
uznanie, iż

wymierzona oskarżonemu kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą w pełni sprawiedliwą, i czyni ona w pełni zadość wymogom art. 53 k.k. Jakikolwiek więc jej obostrzenie, jak to wnioskuje prokurator, czy też znaczne jej złagodzenie, jak to wnioskuje obrońca nie byłoby rozstrzygnięciem uzasadnionym i świadczyłoby wówczas o rażącej niewspółmierności (rażącej surowości lub rażącej łagodności) orzeczonej kary pozbawienia wolności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wniosek

<p>I. APELACJA OSKARŻYCIELA PUBLICZNEGO - Prokuratora</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu O.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

<p>S. kary w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.</p> <p>I. APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w niższej wysokości.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>I. APELACJA OSKARŻYCIELA PUBLICZNEGO</p> <p>Ad. 1</p> <p>II. APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO</p> <p>Ad. 1</p> <p>Oba wnioski okazały się nieuzasadnione a to z przyczyn, które doprowadziły do nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych w zakresie orzeczonej</p>		

<p>wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYCNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymano w mocy wyrok w całości co do winy i kary (pkt 1), co do zaliczenia</p>		

**na poczet
orzeczonej
kary okresu
tymczasowego
aresztowania
(pkt 2), co
do orzeczeń
o zwrocie
dowodów
rzeczowych
(pkt 3-5), co
do przypadku
dowodowego
noża (pkt
6) oraz co
do kosztów
procesu (pkt
7-8) – art. 437
§ 1 k.p.k.**

Zwięźle o
powodach
utrzymania w
mocy

Co do winy
oskarżonego i
przyjętej
kwalifikacji
prawnej
przestępstwa
przypisanego
oskarżonemu
apelujący nie
postawili
zarzutów
apelacyjnych,
zaś Sąd
Apelacyjny nie
dopatrzył się z
urzędu żadnych
podstaw do
zaingerowania w
treść tego
orzeczenia. Co
do kary
zaskarżony
wyrok nie budzi
zastrzeżeń, co

wywiedziono
wyżej przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów
apelacyjnych.
Zaliczenie
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności
oskarżonego na
poczet kary
pozbawienia
wolności
znajduje
uzasadnienie w
treści art. 63 §
1 k.k., jak i w
treści protokołu
zatrzymania
oskarżonego na
k. 4. Zwrócenie
określonym
osobom
zabezpieczonych
w sprawie
dowodów
rzeczowych (od
pokrzywdzonego,
oskarżonego i L.
W. (1)) znajduje
uzasadnienie w
treści art. 230
§ 2 k.p.k.
Orzeczenie
przepadku na
rzecz Skarbu
Państwa
przedmiotu
służącego do
popelnienia
zbrodni
zabójstwa
znajduje
uzasadnienie w
treści art. 44
§ 2 k.k.
Wyliczenie
„wynagrodzenia”
obrońcy

<p>oskarżonego, działającej z urzędu było prawidłowe i zgodne z przytoczonymi w pkt 7 przepisami oraz nie było w tej sprawie kwestionowane. Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych i od opłaty jest uzasadnione wskazanymi w pkt 8 przepisami i nie było kwestionowane przez żadną ze stron.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Nie dotyczy</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna,</p>		

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I	<p>W pkt I Sąd Apelacyjny z urzędu, na podstawie art. 105 § 1-3 k.p.k. sprostował w treści wyroku w jego części wstępnej i w pkt 1 części rozstrzygającej nazwisko oskarżonego.</p> <p>Sąd I instancji bowiem wpisał w wyroku nazwisko (...), gdy tymczasem brzmi ono (...), co jasno wynika z szeregu znajdujących się w aktach sprawy</p>	

	<p>dokumentów, jak choćby powiadomienia o nadaniu numeru PESEL (k. 20), danych uzyskanych podczas zatrzymania oskarżonego (k. 4-6) czy też podpisywania się przez oskarżonego w sposób wyraźny nazwiskiem (...) (np. k. 417-419). Błędne wpisanie w treści wyroku nazwiska oskarżonego jest wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.k. i dlatego też omyłkę tę sprostowano.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu w osobie adw. M. K. i złożenie przez	

nią wniosku
o przyznanie
kosztów
nieopłaconej w
żadnej części
pomocy prawnej
świadczonej
oskarżonemu w
postępowaniu
apelacyjnym, o
kosztach tych
orzeczono na
podstawie art.
29 ustawy z
dnia 26 maja
1982 r. Prawo o
adwokaturze (tj.
Dz.U. z 2020 r.,
poz. 1651) w zw.
z § 2 pkt 1, §
4 ust. 1 i 3 i §
17 ust. 2 pkt 5
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (tj.
Dz.U. z 2019
roku, poz. 18) w
wysokości opłaty
określonej w §
17 ust. 2 pkt 5
(kwota 600 zł),
powiększonej o
stawkę 23% VAT
a więc łącznie
kwoty 738,00 zł
brutto.

Sąd odwoławczy
zwolnił
oskarżonego od
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze i
od opłaty za
to postępowanie,
kierując się
przepisami art.
624 § 1 k.p.k.
i art. 17 ust.
1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.). Oskarżony
z racji
tymczasowego
aresztowania i
konieczności
odbywania
długoterminowej
kary
pozbawienia
wolności nie
ma praktycznie
możliwości
uzyskiwania
dochodów.
Dodać przy tym
trzeba, iż w
związku także z
nieuwzględnieniem
apelacji
wniesionej przez
oskarżyciela
publicznego w
tej części koszty
sądowe za
postępowanie
odwoławcze
ponosi Skarb

	<p>Państwa (art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.). Przy takim więc rozstrzygnięciu w rzeczywistości koszty procesu w niniejszym postępowaniu ponosi Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		
I. P. M. K. H. K.		